

Magia nopții de toamnă

Ina M.

În noaptea nu prea rece, chiar de-i toamnă,
O nostalgie blândă peste-o doamnă
Coboară...o cuprinde-n vâl de ceață
Și-i pune picături de-argint pe față.

Pe-aleea teilor, odinioară,
Parfumul îl cânta, cald, o vioară
Iar florile își picurau nectarul
Și cu polen umpleau tot trotuarul.
Acum doar frunze galbene-s căzute
Din cerul mânăstirilor tăcute!

Când felinarele în noaptea udă
Cu o lumină caldă îi inundă
Pe cei ce trec pe-alee parcă-n zbor,
O inimă e sfâșiată-n dor.

Privirea doamnei nu se mai ridică
De la covorul galben...nu-i e frică
De câinele ce parc-o urmărește...
E cufundată-n dorul ce-o păzește...
Și nici nu vede când pe lângă ea
Îndrăgostiții trec cântând iubirea.

Într-un târziu, desprinsă din visare,
Ridică-ncet privirea și o mare
De rugăciuni topite-n caldă ceară
Înălță-n suflet cântec de vioară.

Răpită de a teilor splendoare,
În noaptea luminată-n felinare,
Se lasă-mbrățișată pe alee
De frunzele căzute-n epopee...
În pași de vals picioarele-i dansează
Cu frunzele...în jur totul vibrează!

Cuprinsă de magie, încetișor,
Doamna ridic-o frunză din covor
Și o sărută cu buze fierbinți
Lăsând-o-apoi surorilor cumiți...
Un tei-și-apeacă crengile spre doamnă,
O-mbrățișează tandru... și e toamnă!